

Arrest

nr. 230 131 van 12 december 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X
handelend in haar hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordigster van haar
minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LAMARCHE
Rue Grande 84
5500 DINANT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, in haar hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X en X, op 18 januari 2019 heeft ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. LAMARCHE, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 10 september 2015 toe op het Belgische grondgebied in het gezelschap van haar minderjarige kinderen N. A.-D. en A.

1.2. Verzoekster diende op 11 september 2015 een verzoek in om internationale bescherming.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 5 april 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna:

de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 20 juni 2018 (RvV 20 juni 2018, nr. 205 546).

1.4. De zonen van verzoekster dienden op 20 juli 2018 een eigen verzoek om internationale bescherming in.

1.5. Verzoekster zelf diende op 17 augustus 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming in, waarna de commissaris-generaal op 19 december 2018 besliste tot de niet-ontvankelijkheid ervan.

1.6. De commissaris-generaal trof op 19 december 2018 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van de zonen van verzoekster. Verzoekster werd diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld van deze beslissingen.

Dit vormen de bestreden beslissingen, waarvan de motieven luiden als volgt:

Aangaande A.(...) M.(...) N.(...) A.(...)-D.(...):

"(...)

A. Feitenrelaas

U bezit de Iraakse nationaliteit en u bent afkomstig uit Bagdad. Op 28 augustus 2015 bent u samen met uw broer A.(...) A.(...) M.(...) (ov (...)) en uw moeder R.(...) A.(...) A.(...)-K.(...) A.(...) A.(...)-J.(...) (ov (...)) met het vliegtuig vanuit Bagdad naar Erbil gegaan. De volgende dag, op 29 augustus 2015, vertrokken jullie samen uit Irak. Op 10 september 2015 kwamen jullie aan in België en op 11 september 2015 diende uw moeder een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties. Uw moeder verklaarde dat zij Irak was ontvlucht nadat zij door haar voormalige echtgenoot, uw vader, bedreigd werd. Uw moeder verklaarde dat uw vader deel uitmaakte van de sjjiitische militie Asa'ib Ahl al-Haq en dat hij u, uw broer en uw moeder mishandelde. Uw moeder verklaarde in het kader van haar eerste beschermingsverzoek dat uw vader uw moeder er van verweet soenniet te zijn en dat hij er mee dreigde u, uw broer en uw moeder te vermoorden. Uw moeder gaf voorts aan dat ze in februari 2016 te weten kwam dat haar ouders vermoord werden door uw vader.

Omdat er aan de ingeroepen vervolgingsfeiten geen geloof werd gehecht werd op 5 april 2017 door het CGVS in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van uw moeder een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd. Uw moeder tekende geen cassatieberoep aan waardoor de beoordeling vast kwam te staan.

Jullie keerden niet terug naar jullie land van herkomst. Op 20 juli 2018 dienden u en uw broer in eigen naam een beschermingsverzoek in bij de Belgische asielinstanties. Op 17 augustus 2018 diende uw moeder haar tweede verzoek om internationale bescherming in.

U verklaarde dat u niet naar Irak kon terugkeren omdat er een oorlog aan de gang is. Uw moeder gaf in het kader van haar verzoek aan dat jullie vertrek een gevolg was van het feit dat zij overspel pleegde en dat dit ontdekt werd door jullie vader, waarvan zij bleef volhouden dat hij bij de sjjiitische militie Asa'ib Ahl al-Haq hoorde. U gaf zelf ook aan dat uw vader u en uw moeder vaak sloeg. Bij het CGVS gaf uw moeder voorts aan dat u en uw broer, in navolging van jullie vader, bij de milities zouden belanden. Daarnaast stelde uw moeder dat u met een beperking kampt waarvoor er in Irak geen aangepast onderwijs is en dat kinderen met een bepaalde beperking in Irak worden gepest en geslagen.

Om uw verklaringen te staven, legde u volgende documenten neer: een kopie van uw geboorteakte een attest dat u school loopt in het buitengewoon onderwijs.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit de verklaringen die door u, uw broer en uw moeder worden afgelegd kan worden afgeleid dat u in hoofdzaak niet naar Irak kan terugkeren omwille van de problemen die uw moeder kende met jullie vader. Uw moeder gaf immers te kennen dat uw vader er mee dreigde om u en de rest van het gezin te doden. Dienaangaande moet evenwel worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die uw moeder in het kader van haar opeenvolgende verzoeken heeft naar voor gebracht, waardoor op deze basis in uw hoofde evenmin kan worden besloten tot het bestaan van een vervolgingsvrees. De notities van de persoonlijke onderhouden en de beslissingen die in hoofde van uw moeder werden genomen werden aan uw administratief dossier toegevoegd. De motivering in hoofde van uw moeder, die evenzeer van toepassing is op uw dossier, luidt als volgt:

“Vooreerst moet worden bevestigd dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en dat deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. U tekende geen cassatieberoep aan, zodat alle rechtsmiddelen zijn uitgeput en de beoordeling van uw eerste verzoek om internationale bescherming is komen vast te staan. Er werd vastgesteld dat er geen geloof kon gehecht worden aan de door u voorgehouden bedreigingen die u van A.(...), uw voormalige echtgenoot, zou ontvangen hebben omdat u soenniet bent. Uit de scheidingsakte die u voorlegde bleek immers dat uw man een soenniet was hoewel u verklaarde dat hij sjiit was, tevens legde u inconsistente en vage verklaringen af over de problemen die u met de sjiitische familie van uw man zou gekend hebben en de bedreigingen die uw man ten opzichte van u en uw kinderen zou geuit hebben. Daarnaast werd nog opgemerkt dat u inconsistente verklaringen aflegde over het feit of u A.(...) in uniform had gezien.

Wat betreft uw huidige verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat er evenmin nieuwe elementen voorhanden zijn die uw kans op internationale bescherming vergroten.

Uit uw verklaringen en de neergelegde stukken die niet in twijfel worden getrokken, nl. het certificaat van de UNHCR en de geboorteaktes van uw kinderen in Syrië, blijkt dat u tijdens uw verblijf in Syrië tussen 2006 en 2012 door het UNHCR als vluchteling erkend werd in Syrië (Verklaring DVZ, volgend verzoek, rubriek nr.15 & 17). De landen waarin UNHCR momenteel overgaat tot de vaststelling van het vluchtelingenstatuut op grond van zijn mandaat kunnen niet worden beschouwd als een eerste land van asiel in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. UNHCR vervult deze functies immers vaak omdat de Staat noch de capaciteit heeft om het vaststellen van het statuut uit te voeren, noch de capaciteit heeft om een doeltreffende bescherming te verzekeren. Bijgevolg zal uw asielaanvraag beoordeeld worden ten aanzien van uw land van herkomst, namelijk Irak.

Hierbij dient benadrukt te worden dat het gegeven dat u erkend werd als vluchteling door het UNHCR niet inhoudt dat het CGVS u ipso facto en zonder enig individueel onderzoek op zijn beurt moet erkennen. Het CGVS moet elke asielaanvraag immers op individuele basis onderzoeken, en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

Het feit dat u de vluchtelingenstatus werd toegekend door het UNHCR houdt bovendien geenszins in dat het CGVS verplicht is om u deze beschermingsstatus automatisch toe te kennen. Er bestaat namelijk een procedure voor de bevestiging van vluchtelingenstatus die wordt geregeld door artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 en die het CGVS de mogelijkheid laat de status te bevestigen of niet te bevestigen (artikel 49 §1 6° in samenlezing met artikel 57/6 3° van de Vreemdelingenwet). U heeft evenwel een aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ingediend. Uit artikel 49/3 van de vreemdelingenwet volgt dat een asielaanvraag steeds ambtshalve bij voorrang wordt onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. Indien dit onderzoek een ander resultaat oplevert dan het onderzoek van UNHCR, dan is dit in casu het gevolg van uw keuze een asielaanvraag in te dienen op Belgische bodem. Doordat u een asielaanvraag heeft ingediend in België, is het CGVS immers bevoegd om de redenen die u ertoe hebben aangezet om Irak te verlaten opnieuw te onderzoeken. De Commissaris-generaal moet tijdens dit onderzoek zijn oordeel steeds steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van zijn beslissing. Dit vloeit voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium “gegronde vrees voor vervolging” het wezenlijke is. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is de vraag of de asielzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft omdat hij vervolgd wordt of voor een te verwachten risico van vervolging in zijn land van nationaliteit. Een asielzoeker moet derhalve steeds aantonen dat zijn vrees actueel is. Om die reden is de vaststelling dat u tijdens uw verblijf in Syrië tussen 2006 en 2012 erkend werd door UNHCR, geen voldoende bewijs van een actuele gegronde vrees voor vervolging. De vrees dient

immers ook steeds te worden getoetst aan objectieve vaststellingen en u dient in dit verband deze vrees in concreto aannemelijk te maken. U bent er omwille van onderstaande redenen echter niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u actueel een individuele vrees voor vervolging koestert.

Vooreerst dient wat betreft uw erkenning als vluchteling door de UNHCR - tijdens uw verblijf in Syrië - te worden vastgesteld dat de vrees die u in 2006 bij uw vertrek uit Irak koesterde niet meer actueel is. U stelde immers dat u in 2006 omwille van de algemene veiligheidssituatie – nl. het sektarisch geweld in Bagdad – Irak had verlaten (Verklaring DVZ, volgend verzoek, rubriek nr. 15 & 17). U verklaarde voorts dat u terugkeerde naar Irak in 2012. Daarnaast stelde u dat bij uw terugkeer alles goed ging en u in Bagdad een normaal leven kon leiden (verklaring DVZ, volgend verzoek, rubriek nr. 15). Zowel uw terugkeer naar Bagdad als uw verklaring dat u er een normaal leven kon uitbouwen, wijzen er op dat de situatie in Bagdad in belangrijke mate gewijzigd was en er geen sprake meer was van het veralgemeend sektarisch geweld waardoor u in 2006 naar Syrië was gevlucht. Uit het voorgaande blijkt op geen enkele wijze dat de door u voorgehouden vrees voor vervolging tijdens uw verblijf in Syrië – met name uw vrees voor het sektarisch geweld in Bagdad - nog aanwezig was bij uw terugkeer naar Bagdad in 2012.

Daarnaast kan u niet aannemelijk maken dat u een buitenechtelijke relatie aanging met H.(...) en u omwille van deze relatie dermate ernstige bedreigingen ontving van A.(...) dat u in augustus 2015 Irak diende te ontvluchten samen met uw kinderen.

Ten eerste, dient te worden vastgesteld dat het feit dat u pas tijdens uw tweede verzoek om internationale bescherming uw buitenechtelijke relatie met H.(...) vermeldde en u hierover niets vertelde tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming – hoewel u daar toen uitgebreid de kans voor kreeg – op ernstige wijze afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van deze buitenechtelijke relatie. U stelde tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u dit niet eerder had vermeld tijdens uw eerste verzoek omdat u schrik had. U stelde dat u schaamte had om het te vertellen, dat het uw eerste interview betrof en dat u niet wist hoe het in zijn werk ging (Verklaring DVZ, volgend verzoek, rubriek nr. 15). Dergelijke verschoning is echter niet afdoende. U kreeg immers ruimschoots de kans om uw verklaringen hierover bij te stellen tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming en de buitenechtelijke relatie met H.(...) te vermelden. Zo liet u na om deze buitenechtelijke relatie te vermelden toen u een eerste maal geïnterviewd werd bij de DVZ op 11 januari 2016. Vervolgens maakte u ook geen enkele melding van deze relatie toen u twee maal gehoord werd bij het CGVS op 13 oktober 2016 en 13 februari 2017 tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming. Ten slotte maakt u ook geen gebruik van de beroepsprocedure bij de RvV om uw verklaringen bij te stellen en de buitenechtelijke relatie met H.(...) te vermelden. Uw uitleg voor het pas vermelden van deze buitenechtelijke relatie tijdens uw tweede verzoek om internationale bescherming, nl. dat het een eerste interview betrof en u niet wist hoe het in zijn werk ging, raakt dan ook kant nog wal. Tevens lijkt het weinig aannemelijk dat u omwille van schaamte niet instaat zou geweest zijn om tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming uw buitenechtelijke relatie te vermelden. U bleek immers tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming instaat om verklaringen af te leggen over uw persoonlijk liefdesleven in België. Zo haalde u spontaan aan dat u hier in België religieus gehuwd was met een Iraakse man en u legde zelfs een foto neer van deze man (CGVS I, 1ste verzoek, pg. 3-5). Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat uw relatie met H.(...) een blote bewering betreft die u op geen enkele wijze staakt. Het is bovendien merkwaardig dat in de scheidingsakte die u tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming voorlegde - en die nota bene door uw voormalige echtgenoot werd aangevraagd - op geen enkele wijze vermeld wordt dat u overspel zou gepleegd hebben en dat dit de oorzaak zou vormen van uw scheiding. In de scheidingsakte wordt enkel geschreven dat er veel problemen waren waarvoor geen oplossing werd gevonden tussen u en A.(...). Er kan echter redelijkerwijze verwacht worden dat wanneer u een fundamentele daad stelt die in tegenspraak is met de kern van het huwelijk, nl. het plegen van overspel, dit op zijn minst zijn neerslag zou vinden in de scheidingsakte.

Ten tweede, legde u tijdens uw huidig verzoek bij de DVZ en het CGVS tegenstrijdige verklaringen af over de wijze waarop A.(...) uw relatie met H.(...) ontdekt had en het contact dat u nadien nog met H.(...) gehad zou hebben. U beweerde bij de DVZ dat A.(...) u samen had gezien met H.(...). Hij zou nadien u en H.(...) met de dood bedreigd hebben en gevochten hebben met H.(...). U stelde voorts dat H.(...) zich op het moment van het interview bij de DVZ in Turkije bevond (DVZ Verklaring DVZ, volgend verzoek, rubriek nr. 15). Dergelijke verklaringen over de wijze waarop uw man A.(...) uw buitenechtelijke relatie met H.(...) ontdekt zou hebben en het contact dat u na deze ontdekking nog gehad zou hebben met H.(...), staan in schril contrast met de verklaringen die u hierover aflegde bij het CGVS. U verwees bij het CGVS immers op geen enkele wijze naar het feit dat A.(...) u samen met H.(...) zou gezien hebben. Integendeel, u verklaarde dat u thuis was en A.(...) een telefoon van u vond waarmee u communiceerde met H.(...). U beweerde dat A.(...) op dat moment te weten kwam dat u een relatie had met H.(...). U zou vervolgens ruzie gekregen hebben met A.(...) en A.(...) zou met uw telefoon het huis verlaten hebben. Nadat A.(...) het huis verliet, zou u samen met uw kinderen gevlucht zijn. U verklaarde dat u sinds deze

ruzie met A.(...) in augustus 2015 geen contact meer had met H.(...). U zei dat dit kwam omdat uw man uw telefoon – waarmee u communiceerde met H.(...) - had afgenomen en u zijn telefoonnummer niet kon onthouden (CGVS, pg. 11). U werd tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen over het contact dat u sinds de ruzie met A.(...) nog met H.(...) zou gehad hebben. Uw uitleg hiervoor was dat A.(...) H.(...) aan de telefoon had gesproken en H.(...) toen tegen A.(...) gezegd zou hebben dat hij zich in Turkije bevond (CGVS, pg.11). U zei hierbij echter dat H.(...) dit uit angst had verteld en hij in werkelijkheid niet in Turkije zat. U bleef er dan ook bij dat u niet wist waar H.(...) zich bevond hoewel u bij de DVZ zeer duidelijk had verklaard dat H.(...) zich in Turkije bevond (CGVS, pg. 11). Het feit dat u flagrant tegenstrijdige verklaringen aflegde over de wijze waarop A.(...) uw buitenechtelijke relatie met H.(...) ontdekte en het contact dat u na dat moment nog met H.(...) zou gekend hebben, ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze van u verwacht worden, dat u samenhangende en eenduidige verklaringen aflegt over de kernelementen uit uw asielrelaas, nl. het moment waarop uw echtgenoot uw buitenechtelijke relatie ontdekte en het contact dat u nadien nog met H.(...)- de man waarmee u 3 jaar samen was geweest – zou gehad hebben.

Ten derde, dient te worden opgemerkt dat uw gedrag tijdens uw relatie met H.(...) – gelet op de door u geschetste familiale context - weinig aannemelijk en bijzonder risicovol is. U stelde immers dat u reeds één maand na uw tweede huwelijk met A.(...) aan een buitenechtelijke relatie begon. U gaf hierbij aan dat H.(...) vaak bij u thuiskwam en u alles met hem deed maar uw man hiervan niet op de hoogte was (CGVS, pg. 7). U stelde dat A.(...) soms twee drie dagen weg was en H.(...) dan bij u thuis kwam logeren (CGVS, pg. 7). Dergelijke risicovol gedrag, waarbij u als Irakese vrouw een vreemde man regelmatig bij u thuis liet verblijven, is echter weinig aannemelijk gezien de verklaringen die u aflegde over uw man A.(...). U stelde immers dat u reeds in 2012 had gemerkt dat uw man bij een militie zat en hij wapens bij zich had (CGVS, pg. 6 & 7). U verklaarde voorts dat uw man u fysiek mishandelde en u vaak ruzie maakte met uw man (CGVS, pg. 10). Het is dan ook weinig aannemelijk dat u dergelijk groot risico zou nemen én een andere man bij u thuis zou laten overnachten wanneer u wist dat uw man een gewapend militielid was en hij u bovendien reeds fysiek mishandelde nog voor hij te weten kwam dat u een buitenechtelijke relatie had. U zou hiermee immers niet enkel uw eigen leven in gevaar brengen maar ook dat van uw geliefde H.(...). U werd geconfronteerd met deze vaststellingen en u verklaarde dat u voorzorgsmaatregelen nam door de deur op slot te doen. Dergelijke voorzorgsmaatregelen zijn echter ruimschoots onvoldoende gezien de gewelddadige aard van uw echtgenoot A.(...).

Ten slotte, legde u bijzonder vage verklaringen af over H.(...)'s familie, over H.(...)'s persoonlijkheid en over uw relatie met hem. Toen u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS vragen werden gesteld over H.(...)'s familie, bleek u immers niet te weten wie zijn vader en moeder waren. Tevens kon u niet zeggen hoeveel broers of zussen H.(...) had (CGVS, pg. 8). Daarnaast legde u vage verklaringen af over uw relatie met Haider en over H.(...)'s persoonlijkheid. Zo verklaarde u dat u niet wist waarom u hem aantrekkelijk vond en u stelde dat u niet wist waarom u van hem hield (CGVS, pg. 8). Voorts kon u H.(...)'s karakter niet beschrijven. U kwam niet verder dan de vage verklaring dat hij energiek was in bed. U kon verder geen slechte eigenschappen van hem benoemen en ook wanneer u gevraagd werd naar anekdotes over uw relatie met hem, gaf u oppervlakkig antwoorden. U stelde immers dat u veel mooie dagen met hem had (CGVS, pg. 8) en hij u cadeaus of kledij gaf bij speciale gelegenheden (CGVS, pg. 9). Het feit dat u een zeer gebrekkige kennis hebt over H.(...)'s familiale situatie en u bovendien zeer vage en oppervlakkige verklaringen aflegde over uw relatie met H.(...) en zijn persoonlijkheid, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw relatie met H.(...) en de problemen die u daardoor met A.(...) zou gekend hebben. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u over H.(...), met wie u verschillende jaren een buitenechtelijke relatie zou gehad hebben, uitgebreide en gedetailleerde verklaringen zou kunnen afleggen en u ten minste enige kennis zou hebben over zijn familie.

Het geheel van voorgaande vaststellingen, nl. dat u pas tijdens uw tweede verzoek om internationale bescherming uw buitenechtelijke relatie met H.(...) vermeldde hoewel u hier ruimschoots de kans voor kreeg tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming, dat uw verklaring over uw buitenechtelijke relatie met H.(...) een blote bewering betreft die u op geen enkele wijze staft, dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over de wijze waarop A.(...) uw relatie met H.(...) ontdekte en het contact dat u nadien nog met H.(...) zou gekend hebben, dat uw gedrag tijdens uw relatie met H.(...) weinig aannemelijk en bijzonder risicovol is én dat u een zeer beperkte kennis bleek te hebben over H.(...)'s familie, zijn persoonlijkheid en uw relatie met hem, maakt dat u geen nieuwe geloofwaardige elementen voorlegde die de kans aanzienlijk vergroten dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Aansluitend bij voorgaande kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat u in het kader van onderhavig verzoek blijft volharden in de sjitische geloofsovertuiging van uw man (CGVS, pg. 12), hoewel dit element manifest ongeloofwaardig werd bevonden door het CGVS en de RvV. U blijft er

immers bij dat A.(...) lid was van de sjiitische militie Asaib Ahl al-Haq hoewel tijdens uw vorig verzoek om internationale bescherming omstandig werd gemotiveerd dat er geen geloof kon worden gehecht aan de sjiitische geloofsovertuiging van uw man. Uit de scheidingsakte die uw man had laten opstellen, bleek immers dat zowel u als uw man tot een soennitische strekking van de islam behoren. U werd hiermee geconfronteerd tijdens het tweede gehoor bij het CGVS maar toch bleef u volharden dat uw man een sjiit was (Arrest nr. 205 546 RvV, 20 juni 2018, pg. 3). De zienswijze, dat de scheidingsakte een ernstige aanwijzing is voor het feit dat uw man een soenniet is, werd bovendien door de RvV bevestigd in haar arrest (Arrest nr. 205 546 RvV, 20 juni 2018, pg. 13). Het feit dat u blijft volharden in een element dat zowel door de Commissarisgeneraal als door de RvV manifest ongeloofwaardig werd bevonden, doet dan ook op ernstige wijze afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid en in het bijzonder met betrekking tot uw reële persoonlijke situatie in Irak.

Naast voormelde problemen die u met uw voormalige echtgenoot zou hebben gehad, haalde u aan het einde van het persoonlijke onderhoud bij het CGVS aan dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst niet dezelfde vrijheden zou kunnen genieten als degene die u gekend hebt tijdens uw verblijf in België. U concretiseert door te stellen dat een moderne vrouw niet wordt getolereerd in Irak waarmee u een vrouw bedoelt die geen islamitische kledij draagt en een bikini draagt (CGVS, pg. 13). U geeft voorts aan dat het een vrouw niet toegestaan is om haar eigen gang te gaan (CGVS, pg. 13). Wat betreft uw voorkeur om een moderne vrouw te zijn dient vooreerst te worden opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat u deze problematiek, wanneer die werkelijk een terugkeer voor u naar Irak onmogelijk zou maken, niet eerder aanhaalde. U had hier immers ruimschoots de kans voor gekregen tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming maar u maakte hier noch bij de DVZ, noch bij het CGVS, noch in het kader van uw beroepsprocedure bij de RvV enige melding van. Ook tijdens uw tweede verzoek om internationale bescherming liet u na om deze problemen te vermelden tijdens het interview bij de DVZ. U haalde uw verwestersing immers pas aan op het einde van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS nadat u geconfronteerd werd met een fundamentele tegenstrijdigheid in uw relaas betreffende uw buitenechtelijke relatie met H.(...) en u er opnieuw op gewezen werd dat het in uw belang was om de waarheid te vertellen (CGVS, pg. 11, 12 & 13). Dat u verwestersing dermate laattijdig en pas na confrontatie op overigens algemene wijze aanbrengt, is tekenend en ondermijnt ontegensprekelijk de ernst en aannemelijkheid van dit asielmotief in uw hoofde. Daarenboven geeft u het CGVS geen zicht op uw huidige familiale situatie aangezien er geen geloof kon worden gehecht aan uw verklaringen over uw ex-man, nl. uw verklaringen over zijn sjiitische geloofsovertuiging en zijn lidmaatschap van een sjiitische militie. Gezien de gevolgen die een eventuele verwestersing van een Iraakse vrouw heeft in belangrijke mate afhangt van de reactie van haar directe omgeving hierop, maakt u het voor CGVS – zelfs indien sprake zou zijn van verregaande verwestersing, quod non – onmogelijk om een dergelijke vrees correct in te schatten. Daarenboven moeten uw verklaringen over de impact die een terugkeer naar Irak zou hebben op de manier waarop u vorm zou kunnen geven aan uw eigen leven ernstig worden gerelativeerd. Zo kan worden opgemerkt dat uit uw verklaringen tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming – over uw studies en uw job - wel degelijk bleek dat u instaat was om een zekere mate van zelfstandigheid te bereiken in Irak. U ging na uw huwelijk in 2012 immers nog studeren en u maakte uw middelbaar onderwijs af in het avondonderwijs. Bovendien was u aan het werk als kapster van thuis uit (CGVS 1ste verzoek, CGVS I, pg. 8 & 9). Voorts dient te worden opgemerkt dat u met betrekking tot uw verwestersing enkel verwijst naar publieke of bekende figuren die problemen kenden omwille van hun verwestersing maar u hieromtrent zelf geen concrete en geloofwaardige problemen aanhaalde die u in Irak zou gekend hebben (CGVS, pg.13). Voorts moet worden opgemerkt dat het loutere feit dat u zich in Irak op een andere manier zou moeten kleden en dat u een hoofddoek zou moeten dragen wanneer u zich in de publieke ruimte begeeft op zich niet volstaan om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade te weerhouden. Deze beperkingen zijn immers gebaseerd op de in Irak heersende culturele normen en waarden en betreffen algemene in Irak geldende regels. Er dient echter op gewezen te worden dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Bepaalde aanpassingen aan heersende culturele normen en waarden zijn overkomelijk en u toont niet aan dat er fundamentele rechten zouden worden geschonden bij aanpassing aan de geldende normen en waarden bij terugkeer. Het loutere feit dat u aanhaalde zich te willen kleden zoals u wilt en dat dit niet mogelijk zou zijn in de Iraakse publieke ruimte kan dan ook niet als fundamenteel recht worden beschouwd waarvan een beknotting of inperking een vernederende of onmenselijke behandeling zou zijn.

Daarnaast u verwijst u op het einde van het persoonlijk onderhoud in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming naar uw geloofsovertuiging. U stelde enkel dat u begon te twijfelen aan het bestaan van god omdat hij u in zo'n situatie niet geholpen heeft (CGVS, pg. 13). Dergelijke vage en terloopse verklaring getuigt echter geenszins van een diepgewortelde atheïstische overtuiging. Het feit dat u dit pas vermeldt op het einde van het persoonlijk onderhoud, nadat u was gewezen op het

ongeloofwaardige karakter van uw overige asielmotieven, is bezwaarlijk overtuigend te noemen. Bovendien verwees u eerder steeds naar het feit dat u soenniet was, zowel tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming (CGVS 1ste verzoek, CGVS I, pg. 4) als tijdens uw tweede verzoek om internationale bescherming (CGVS 2de verzoek, verklaring DVZ, rubriek nr. 9, & CGVS, pg. 6 & 12)."

Het gegeven dat u verklaarde dat u en uw moeder vaak geslagen werden door uw vader weegt niet op tegen voormelde vaststellingen en kan zodoende de beoordeling niet wijzigen, te meer omdat blijkt dat u er verder niets over kan zeggen en dergelijke, korte beweringen eenvoudig op instructie van uw moeder kunnen worden meegedeeld (CGVS N.(...) A.(...)-D.(...) p. 8).

Wat betreft de vrees die uw moeder koestert dat u en uw broer in Irak bij een criminele organisatie of sjiitische militie zouden terechtkomen moet worden opgemerkt dat dit louter een blote bewering treft die op geen enkele manier gestaafd werd. Naast het gegeven dat er aan de problematiek tussen uw moeder en vader geen geloof werd gehecht dient te worden gesteld dat er evenmin geloof werd gehecht aan de bewering dat uw vader deel uit zou maken van de sjiitische militie Asa'ib Ahl al-Haq. Gelet op voorgaande is er geen enkele reden om aan te nemen dat u of uw broer bij een terugkeer naar Bagdad vermoord zouden worden door jullie vader of dat jullie in navolging van jullie vader lid zouden worden van een criminele organisatie of sjiitische militie. Dat jullie om een nog andere reden het risico zouden lopen om hier het slachtoffer van te worden werd nergens in concrete aangetoond waardoor deze blote bewering niet kan worden aangenomen.

Uw moeder maakte nog gewag van een beperking waarmee u zou kampen. In dit kader legde uw moeder evenwel enkel een uiterst summier attest voor waaruit enkel kan worden afgeleid dat u school loopt in het buitengewoon onderwijs type 1 dat voorzien is voor mensen met een lichte mentale achterstand. Het gegeven dat naar school gaat binnen dit type van onderwijs toont evenwel op zich niet aan dat u daadwerkelijk met een dermate achterstand (laat staan met een beperking) zou kampen dat dit in uw hoofde zou kunnen leiden tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Om effectief een beperking aan te tonen kan overigens worden verwacht dat u of uw moeder een omstandige attestering van een deskundige voorleggen waarin uitgebreid wordt ingegaan op de achterstand/beperking waarmee u zou kampen, hetgeen jullie hebben nagelaten te doen. Op basis van de beschikbare informatie die op heden in uw dossier kan niet worden besloten dat u niet op een normale manier kan functioneren of zich ontwikkelen of dat uw achterstand/beperking in uw hoofde zou leiden tot enig risico op (systematische) vervolging of ernstige schade.

Uit de verklaringen die u en uw moeder hebben afgelegd kunnen verder geen concrete elementen meer worden onderscheiden. Op basis van voormelde vaststellingen dient dan ook te worden besloten dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade.

Wat uw referentie naar de oorlog in uw land van herkomst betreft kan worden verwezen naar de argumentatie inzake de toepassing van de subsidiaire bescherming omwille van willekeurig geweld die u hieronder terugvindt (zie infra).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als uit de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 26 maart 2018 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat ISIS sinds 2015 meer en meer werd teruggedrongen. Op 9 december 2017 kondigde eerste minister Haider al-Abadi dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied.

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia Taji, Hosseinia, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Nahrawan, Mada'in, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad.

Het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan ISIS. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw verder af. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn. De sjiiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Het geweld in de provincie Bagdad heeft tot gevolg dat er maandelijks doden en gewonden te betreuren vallen. Het aantal incidenten is echter sinds november 2016 gevoelig gedaald en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden. Deze trend houdt ook heel 2017 en in de eerste maanden van 2018 aan.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd: enerzijds worden verplaatsingen bemoeilijkt door de controleposten (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds is Bagdad nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen. De economische situatie is echter zodanig verslechterd dat de ontevredenheid onder de bevolking sterk is toegenomen. Er zijn talrijke betogingen tegen het falende beleid van de overheid om de infrastructuur op punt te brengen, en vooral ook tegen de alomtegenwoordige corruptie.

De scholen en universiteiten zijn open, en er is gezondheidszorg beschikbaar, al staat de laatste zwaar onder druk en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Anderzijds is het aantal IDP's in

Bagdad het afgelopen jaar sterk geslonken. Dit heeft de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en openbare dienstverlening verlaagd.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR stelt nergens dat Iraakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De documenten die in het kader van uw verzoek om internationale bescherming werden ingediend en die nog niet eerder in deze beslissing aan bod kwamen vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De kopie van uw geboorteakte bevat louter persoonsgegevens die op heden niet in twijfel worden getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

(...)"

Aangaande A.(...) M.(...) A.(...):

"(...)

A. Feitenrelaas

U bezit de Iraakse nationaliteit en u bent afkomstig uit Bagdad. Op 28 augustus 2015 bent u samen met uw broer N.(...) A.(...)-D.(...).(A.(...) M.(...) (ov (...)) en uw moeder R.(...) A.(...) A.(...)-K.(...) A.(...) A.(...)-J.(...) (ov (...)) met het vliegtuig vanuit Bagdad naar Erbil gegaan. De volgende dag, op 29 augustus 2015, vertrokken jullie samen uit Irak. Op 10 september 2015 kwamen jullie aan in België en op 11 september 2015 diende uw moeder een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de

Belgische asielinstanties. Uw moeder verklaarde dat zij Irak was ontvlucht nadat zij door haar voormalige echtgenoot, uw vader, bedreigd werd. Uw moeder verklaarde dat uw vader deel uitmaakte van de sjiitische militie Asa'ib Ahl al-Haq en dat hij u, uw broer en uw moeder mishandelde. Uw moeder verklaarde in het kader van haar eerste beschermingsverzoek dat uw vader uw moeder er van verweet soenniet te zijn en dat hij er mee dreigde u, uw broer en uw moeder te vermoorden. Uw moeder gaf voorts aan dat ze in februari 2016 te weten kwam dat haar ouders vermoord werden door uw vader.

Omdat er aan de ingeroepen vervolgingsfeiten geen geloof werd gehecht werd op 5 april 2017 door het CGVS in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van uw moeder een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd. Uw moeder tekende geen cassatieberoep aan waardoor de beoordeling vast kwam te staan.

Jullie keerden niet terug naar jullie land van herkomst. Op 20 juli 2018 dienden u en uw broer in eigen naam een beschermingsverzoek in bij de Belgische asielinstanties. Op 17 augustus 2018 diende uw moeder haar tweede verzoek om internationale bescherming in.

U verklaarde bij de DVZ dat u niet naar Irak kon terugkeren omdat er daar een oorlog aan de gang is. Uw moeder, die u als voogd vergezelde, voegde hier aan toe dat jullie vertrek een gevolg was van het feit dat zij overspel pleegde en dat dit ontdekt werd door jullie vader, waarvan zij bleef volhouden dat hij bij de sjiitische militie Asa'ib Ahl al-Haq hoorde. Bij het CGVS gaf uw moeder voorts aan dat u en uw broer, in navolging van jullie vader, bij de milities zouden belanden. Daarnaast stelde uw moeder dat jullie in Irak beperkingen zouden opgelegd krijgen en verwees zij in uw hoofde naar het concrete voorbeeld dat u niet eender welk kapsel zou kunnen dragen.

Om uw verklaringen te staven, legde u volgende documenten neer: een kopie van uw geboorteakte.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit de verklaringen die door u, uw broer en uw moeder worden afgelegd kan worden afgeleid dat u in hoofdzaak niet naar Irak kan terugkeren omwille van de problemen die uw moeder kende met jullie vader. Uw moeder gaf immers te kennen dat uw vader er mee dreigde om u en de rest van het gezin te doden. Dienaangaande moet evenwel worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die uw moeder in het kader van haar opeenvolgende verzoeken heeft naar voor gebracht, waardoor op deze basis in uw hoofde evenmin kan worden besloten tot het bestaan van een vervolgingsvrees. De notities van de persoonlijke onderhouden en de beslissingen die in hoofde van uw moeder werden genomen werden aan uw administratief dossier toegevoegd. De motivering in hoofde van uw moeder, die evenzeer van toepassing is op uw dossier, luidt als volgt:

“(…)”

Wat betreft de vrees die uw moeder koestert dat u en uw broer in Irak bij een criminele organisatie of sjiitische militie zouden terechtkomen moet worden opgemerkt dat dit louter een blote bewering treft die op geen enkele manier gestaafd werd. Naast het gegeven dat er aan de problematiek tussen uw moeder en vader geen geloof werd gehecht dient te worden gesteld dat er evenmin geloof werd gehecht aan de bewering dat uw vader deel uit zou maken van de sjiitische militie Asa'ib Ahl al-Haq. Gelet op voorgaande is er geen enkele reden om aan te nemen dat u of uw broer bij een terugkeer naar Bagdad vermoord zouden worden door jullie vader of dat jullie in navolging van jullie vader lid zouden worden van een criminele organisatie of sjiitische militie. Dat jullie om een nog andere reden het risico zouden lopen om hier het slachtoffer van te worden werd op geen enkele wijze aangetoond waardoor deze blote bewering niet kan worden aangenomen.

Wat uw moeders concrete referentie betreft naar uw kapsel en het gegeven dat u uw haar niet zou mogen laten groeien (mogelijks omdat men u op die wijze als homoseksueel zou percipiëren) (CGVS N. A.-D. p. 9), moet worden opgemerkt dat het loutere feit dat in Irak een ander kapsel zou moeten dragen

of zich op een andere manier zou moeten kleden wanneer u zich in de publieke ruimte begeeft op zich niet volstaan om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade te weerhouden. Voor zover een kapsel met lang haar niet zou worden getolereerd, wat op zich kan betwijfeld worden, kan worden gesteld dat deze beperkingen gebaseerd zijn op de in Irak heersende culturele normen en waarden en betreffen deze bijgevolg algemene in Irak geldende regels. Er dient op gewezen te worden dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Bepaalde aanpassingen aan heersende culturele normen en waarden zijn onoverkomelijk en u noch uw moeder tonen aan dat er fundamentele rechten zouden worden geschonden bij aanpassing aan de geldende normen en waarden bij terugkeer. Het loutere feit dat uw moeder aanhaalde dat u niet eender welk kapsel zou mogen dragen in de Iraakse publieke ruimte kan dan ook niet als fundamenteel recht worden beschouwd waarvan een beknutting of inperking een vernederende of onmenselijke behandeling zou zijn.

Uit de verklaringen die u en uw moeder hebben afgelegd kunnen verder geen concrete elementen meer worden onderscheiden. Op basis van voormelde vaststellingen dient dan ook te worden besloten dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade.

Wat uw referentie naar de oorlog in uw land van herkomst betreft kan worden verwezen naar de argumentatie inzake de toepassing van de subsidiaire bescherming omwille van willekeurig geweld die u hieronder terugvindt (zie infra).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als uit de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 26 maart 2018 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat ISIS sinds 2015 meer en meer werd teruggedrongen. Op 9 december 2017 kondigde eerste minister Haider al-Abadi dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied.

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia Taji, Hosseinia, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Nahrawan, Mada'in, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad.

Het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan ISIS. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw verder af. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn. De sjjiitische milities blijken op hun beurt

evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Het geweld in de provincie Bagdad heeft tot gevolg dat er maandelijks doden en gewonden te betreuren vallen. Het aantal incidenten is echter sinds november 2016 gevoelig gedaald en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden. Deze trend houdt ook heel 2017 en in de eerste maanden van 2018 aan.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd: enerzijds worden verplaatsingen bemoeilijkt door de controleposten (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds is Bagdad nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen. De economische situatie is echter zodanig verslechterd dat de ontevredenheid onder de bevolking sterk is toegenomen. Er zijn talrijke betogingen tegen het falende beleid van de overheid om de infrastructuur op punt te brengen, en vooral ook tegen de alomtegenwoordige corruptie.

De scholen en universiteiten zijn open, en er is gezondheidszorg beschikbaar, al staat de laatste zwaar onder druk en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Anderzijds is het aantal IDP's in Bagdad het afgelopen jaar sterk geslonken. Dit heeft de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en openbare dienstverlening verlaagd.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR stelt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de

veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De documenten die in het kader van uw verzoek om internationale bescherming werden ingediend en die nog niet eerder werden besproken vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De kopie van uw geboorteakte bevat immers louter persoonsgegevens die op heden niet in twijfel worden getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

(...)”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Ter inleiding wijst verzoekster erop dat zij na het laatste gehoor op het Commissariaat-generaal vernomen had dat zij zwanger was na een korte relatie met een asielzoeker uit Irak. Verzoekster stipt aan dat het in de Iraakse cultuur slecht wordt opgenomen een ongehuwde moeder te zijn en dat zij en haar kinderen het risico lopen om hierdoor te worden vervolgd.

Vervolgens gaat verzoekster in een eerste middelonderdeel in op de motieven van de bestreden beslissingen, waarbij de beslissing werd geciteerd die in haren hoofde werd genomen en het gegeven dat geen geloof wordt gehecht aan haar verklaringen betreffende haar buitenechtelijke relatie. Verzoekster zet uiteen dat het geen schande is om religieus te huwen zodat zij “*de schande die zij onderging om over haar voorechtelijke verhouding te spreken*” niet voelde. Tevens stipt verzoekster aan dat haar buitenechtelijke relatie niet als reden voor de echtscheiding in de echtscheidingsakte werd vermeld.

Wat de vaststelling van de tegenstrijdige verklaringen betreft tussen het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal over de ontdekkingen door haar ex-echtgenoot, wijst verzoekster erop dat enkel de versie op het Commissariaat-generaal juist is. Verzoekster merkt op

dat de behandelende ambtenaar op het Commissariaat-generaal de kwestie van de tegenstrijdigheden nooit aanhaalde, zodat verzoekster zich hierover niet kon uitdrukken.

Ook naar aanleiding van het standpunt van de commissaris-generaal dat verzoeksters gedrag, gelet op de context in Irak, weinig aannemelijk is voor een echtgenote van een militielid, geeft verzoekster te kennen dat zij met deze analyse niet werd geconfronteerd en zij zich hierover niet kon uitdrukken. Tevens stelt zij dat de situatie sedert de val van Saddam Hussein is veranderd.

Betreffende haar onwetendheid over H.(...) geeft verzoekster aan dat zij niet wist welke antwoorden werden verwacht en dat zij niet gewend is dat haar vragen over haar liefdesleven zouden worden gesteld.

Ingevolge de twijfel over het behoren tot de soennitische geloofsovertuiging, beweert verzoekster dat haar echtgenoot sjiïet is en dat er ten tijde van het huwelijk een keuze diende te worden gemaakt, waarbij haar echtgenoot soenniet is geworden.

Verzoekster levert ook kritiek op de overweging dat de elementen betreffende haar westerse levensstijl geen absolute rechten zijn, hetgeen volgens haar aanvechtbaar is omdat het geen kwestie is van studies of van werken als kapster, maar van zich ongedwongen kunnen gedragen. Verzoekster wijst erop dat zij thans zwanger is van een man die zij nauwelijks kent, hetgeen in Irak niet aanvaard zou worden.

Verzoekster is van oordeel dat de verwerende partij de weigeringsbeslissing in haren hoofde gebruikt om de weigering van internationale bescherming van de kinderen te rechtvaardigen.

Ook het gegeven dat de kinderen een risico zouden lopen omdat hun vader deel zou uitmaken van een soennitische militie, wordt ongeloofwaardig geacht, zo vervolgt verzoekster, hoewel zij talrijke verklaringen heeft afgelegd over de godsdienstige voorkeur van haar ex-echtgenoot.

Tenslotte stipt verzoekster aan dat, ondanks het feit dat verzoeksters zoon N. gespecialiseerd onderwijs van het type I volgt, de commissaris-generaal van mening is dat dit niet volstaat om te rechtvaardigen dat hij in geval van terugkeer naar Irak systematisch zou worden blootgesteld aan ernstige schade, terwijl dit volgens verzoekster wel het geval is.

In een tweede middelonderdeel gaat verzoekster in op de veiligheidssituatie in Irak waarbij zij stelt dat de verwerende partij zich baseert op documenten van 26 maart 2018 terwijl de situatie snel evolueert en de documentatie van 2018 en de actuele situatie in Bagdad niet weerspiegelt. Verzoekster beweert dat de situatie in Bagdad niet werd onderzocht.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekster een medisch attest toe van 14 januari 2019 waarin haar zwangerschap wordt bevestigd (Verzoekschrift bijlage 3).

2.2.2. Als bijlagen bij haar nota met opmerkingen voegt de verwerende partij een afschrift van de verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoekster van 11 januari 2016 toe, een afschrift van de vragenlijst bij het CGVS van verzoekster van 11 januari 2016, een verklaring 'volgend verzoek' van 12 september 2018 en de 'COI Focus Irak, De veiligheidssituatie in Bagdad' van 14 november 2018 (Nota met opmerkingen, bijlagen 1-4).

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoekster een aanvullende stukkenbundel neer waarbij zij de geboorteakte van B. A. A. van 17 juni 2019, een artikel uit *Le Monde* van 2 oktober 2019, een artikel van *The Guardian* van 6 oktober 2019 en een rapport van UNAMI van oktober 2019 betreffende de protesten in Irak voegt (Aanvullende stukkenbundel, stukken 4-7).

2.2.4. Middels een aanvullende nota van 8 oktober 2019 voegt de verwerende partij de verwijzing toe naar het 'EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation' van maart 2019.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers' asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissingen wordt in de eerste plaats gewezen op het feit dat aan de zonen van verzoekster omwille van hun minderjarigheid steunmaatregelen werden verleend, zoals de toewijzing van een voogd en een gespecialiseerde *protection officer*.

De commissaris-generaal stelt op basis van de verklaringen van de zonen en van verzoekster zelf vast dat het asielmotief verband houdt met de vader van de zonen die ermee zou hebben gedreigd hen te vermoorden. Aangezien de asielmotieven in hoofde van verzoekster in haar opeenvolgende asielaanvragen ongeloofwaardig werden bevonden, kan in hoofde van de zonen van verzoekster ook niet worden aanvaard dat er een vervolgingsvrees zou bestaan. De commissaris-generaal citeert in de beslissingen de motieven uit de onontvankelijkheidsbeslissing die in hoofde van verzoekster werd genomen en waarbij werd vastgesteld dat er geen nieuwe elementen zijn die haar kans op internationale bescherming vergroten. De commissaris-generaal wijst erop dat verzoeksters vrees dient beoordeeld te worden in functie van Irak en dat de vrees die zij in 2006 koesterde, bij haar vertrek uit Irak, niet langer actueel is. Tevens werd vastgesteld dat de bedreigingen vanwege haar voormalige echtgenoot omwille van haar buitenechtelijke relatie met H. niet aannemelijk werden bevonden en dat geen geloof werd gehecht aan haar vrees omwille van haar voorgehouden verwestering omdat het loutere feit dat zij en haar kinderen zich anders zouden moeten kleden als zij zich in de openbare ruimte begeeft en een hoofddoek zou moeten dragen niet volstaan om internationale bescherming te verlenen.

Daarnaast wordt specifiek gewezen op het feit dat verzoeksters zoon N. met een beperking zou kampen en buitengewoon onderwijs volgt, maar dat niet wordt aangetoond dat dit aanleiding geeft tot een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

In de beslissing wordt ook gewezen op de referentie van verzoeksters moeder naar het kapsel van haar zoon, waardoor hij als homoseksueel zou kunnen worden gepercipieerd. De commissaris-generaal is van oordeel dat het feit dat de zoon van verzoekster zich een ander kapsel zou moeten aanmeten geen vervolging of ernstige schade uitmaakt omdat bepaalde aanpassingen aan geldende normen en waarden niet onoverkomelijk zijn.

Tenslotte wordt, betreffende de ‘oorlog’ in Irak, overwogen dat er actueel in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster en haar minderjarige kinderen louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

2.5.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.5.3. De bestreden beslissingen vermelden onder andere uitdrukkelijk het door verzoekster geschonden geachte artikel 48/3 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. In artikel 48/3,

§1, van de vreemdelingenwet wordt bepaald dat “(d)e vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421). Daarnaast zijn de bestreden beslissingen gestoeld op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet waarin de vormen van ernstige schade wordt omschreven die aanleiding kunnen geven tot de toekenning van de subsidiaire bescherming.

2.5.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters oudste zoon ter gelegenheid van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming stelde niet te weten waarom hij zijn land van herkomst verlaten heeft en beweerde dat hij niet kan terugkeren naar Irak omdat er oorlog is (AD A., stuk 14, Vragenlijst CGVS, 27 augustus 2018, vraag 5). De jongste zoon van verzoekster stelde dat zij naar België waren gekomen omdat Daesh aanwezig was in Irak (AD, N. A.-D., stuk 14, Vragenlijst CGVS 27 augustus 2018, vraag 5). Verzoeksters oudste zoon A., die op het ogenblik van zijn persoonlijk onderhoud 11 jaar oud is, reikt geen elementen aan die betrekking hebben op zijn situatie in zijn land van herkomst en die zouden kunnen wijzen op een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade (AD A., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, 12 november 2018, p. 8). De aanwezige advocate bevestigde dat de zoon van verzoekster niet veel meer weet van Irak en dat zijn aanvraag gelieerd is aan deze van zijn moeder (*Ibid.*, p. p. 10). Ook verzoeksters jongste zoon, die een jaar jonger is dan zijn broer, bleek, behoudens de mededeling dat er oorlog is in Irak, geen details te kunnen verschaffen over het vertrek uit zijn land van herkomst (AD, N.A.-D., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, 12 november 2018, p. 8-9). Verzoekster deelde zelf nog mee dat haar jongere zoon een ‘beperking’ heeft (leerachterstand) en dat er in Irak geen speciale scholen zijn (*Ibid.*, p. 9-11). Daarnaast verklaarde zij dat haar oudste zoon graag een bepaald kapsel wil dat in Irak “als taboe” wordt gezien (*Ibid.*, p. 9) en dat haar zonen zouden worden gerekruteerd door de milities.

2.5.5. De Raad merkt op dat de commissaris-generaal geenszins onredelijk te werk ging door te overwegen dat het aanpassen van het kapsel van haar oudste zoon om een bepaalde perceptie te vermijden geen inbreuk uitmaakt op fundamentele rechten die als vervolging of ernstige schade in asielrechtelijke zin kunnen worden beschouwd. Ook kan het gegeven dat verzoeksters jongste zoon een leerachterstand vertoont en hier in België in het bijzonder onderwijs school loopt, en het eventuele ontbreken van dergelijke onderwijsvorm in Irak (hetgeen overigens niet wordt aangetoond) geen aanleiding geven tot het verlenen van internationale bescherming aan verzoeksters kinderen. Verzoekster en haar zonen hebben geen elementen aangereikt die erop wijzen dat zij een risico lopen op vervolging of ernstige schade bij een terugkeer naar Irak.

2.5.6. In haar middel wijst verzoekster erop dat zij na het laatste gehoor vernomen had dat zij zwanger was na een korte relatie. Haar bewering dat dit in de Iraakse cultuur slecht zou worden opgenomen en een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade zou opleveren in hoofde van haar zonen, wordt evenwel niet concreet aangetoond.

2.5.7. Samen met de commissaris-generaal in zijn nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat verzoekster thans nog steeds geen duidelijkheid schept over haar precieze gezinssituatie. Ter terechtzitting legde zij een aanvullende stukkenbundel neer met de geboorteakte van haar jongste zoon, die op 8 juni 2019 te Antwerpen geboren is (Aanvullende stukkenbundel, stuk 4). Deze geboorte wordt niet betwist, maar doet geen afbreuk aan de vaststelling dat er onduidelijkheid blijft over haar precieze familiale situatie waardoor geen inschatting kan worden gemaakt van het risico bij een eventuele terugkeer naar Irak.

2.5.8. Met betrekking tot de twijfel over het behoren tot de soennitische geloofsovertuiging, dient te worden opgemerkt dat de Raad reeds in zijn arrest van 20 juni 2018 had vastgesteld dat uit de door verzoekster neergelegde echtscheidingsdocumenten was gebleken dat het verschil in geloofsovertuiging tussen verzoekster en haar ex-echtgenoot onjuist waren en dat zij beiden tot de soennitische strekking behoorden (RvV 20 juni 2018, nr. 205 546). Thans beweert verzoekster dat haar (ex-)echtgenoot na het huwelijk voor de soennitische strekking zou hebben gekozen, hetgeen, gelet op de Iraakse context, volslagen ongeloofwaardig is en haar eerdere verklaringen, dat hij deel uitmaakte van een sjiitische militie, volledig op de helling zet (AD A., stuk 12, Landeninformatie, notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster, 12 november 2018, p. 6). In haar middel vermeldt verzoekster dat haar (ex-)echtgenoot tot een soennitische militie behoort (Verzoekschrift, p. 6) Gelet op de totaal

tegenstrijdige verklaringen van verzoekster biedt zij geen zicht op haar situatie bij een terugkeer naar Irak, waardoor het onmogelijk is de vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in haren hoofde en in hoofde van haar minderjarige kinderen in te schatten.

2.5.9. Wat de aangevoerde verwestersing betreft, merkt de Raad op dat het Vluchtelingenverdrag niet inhoudt dat een in het gastland door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl zonder meer aanleiding geeft tot de verlening van internationale bescherming. Het gegeven dat men in zijn land van herkomst niet op dezelfde of vergelijkbare manier kan leven en/of dat bijvoorbeeld vrouwen- of kinderrechten niet op dezelfde manier verzekerd zijn als in het gastland, is op zich onvoldoende om als vluchteling te worden erkend. Het overnemen van een aantal uiterlijke kenmerken van een westerse levensstijl staat immers niet automatisch gelijk met een politieke of godsdienstige overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep omdat het niet steeds gaat om kenmerken die zo fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van de vreemdeling dat niet zou mogen worden verlangd dat hij deze laat varen. Van een vreemdeling die bepaalde aspecten van een westerse levensstijl heeft overgenomen, mag worden verwacht dat deze zich bij terugkeer naar zijn land van herkomst aanpast aan de aldaar geldende normen en waarden. Het komt aan de verzoeker om internationale bescherming toe om aannemelijk te maken dat de verwestersing dermate fundamenteel is dat men niet redelijkerwijs van hem kan verlangen dat hij zich hiervan distantieert (zie RvS NL 21 november 2018, ECLI:NL:RVS:2018:3735).

De commissaris-generaal stelde vast dat verzoekster haar voorgehouden verwestersing, die erin bestond dat zij een grotere vrijheid wenste en geen islamitische kledij wilde dragen, slechts ten berde bracht ter gelegenheid van het gehoor op het Commissariaat-generaal naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag. In haar verzoekschrift brengt verzoekster aan dat zij zwanger is van een man die zij nauwelijks kent, hetgeen niet als een uiting van verwestersing kan worden gekwalificeerd.

De Raad merkt op dat van verzoekster en haar zonen mag worden verwacht dat zij zich aanpassen aan de in Irak heersende culturele normen en waarden. Het gegeven dat in de Iraakse publieke ruimte een bepaalde terughoudendheid in acht genomen moet worden, kan niet beschouwd worden als vervolging, noch als een beknotting of inperking van fundamentele rechten of een vernederende of onmenselijke behandeling.

2.5.10. De loutere bewering van verzoekster dat haar zoon zou worden blootgesteld aan ernstige schade omdat hij in België gespecialiseerd onderwijs van het type I volgt, kan evenmin worden gevolgd. Verzoekster toont niet aan welke de oorzaak is van de toeleiding van haar jongste zoon naar het bijzonder onderwijs en maakt bovendien niet aannemelijk dat de afwezigheid van de mogelijkheid tot het verkrijgen van bijzonder onderwijs in Irak, die overigens geenszins wordt aangetoond, onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag of onder de definitie van subsidiaire bescherming valt.

2.5.11. Aangezien verzoeksters zonen geen duidelijke eigen asielmotieven hebben aangevoerd en het relaas van verzoekster ongeloofwaardig werd bevonden, komen zij niet in aanmerking voor de erkenning als vluchteling en kunnen zij zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van hun relaas, teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

2.5.12. Specifiek met betrekking tot het risico, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, stelt verzoekster dat de commissaris-generaal de actuele situatie in Bagdad niet heeft onderzocht. Ter adstructie voegt verzoekster in haar aanvullende stukkenbundel twee persartikels toe van oktober 2019 betreffende de slachtoffers die vallen naar aanleiding van de protesten tegen de overheid in Irak en een rapport van UNAMI van oktober 2019 betreffende de demonstraties in Irak (Aanvullende stukkenbundel, stukken 5-7).

De Raad merkt op dat uit de door verzoekster aangeleverde informatie blijkt dat er hevige confrontaties zijn in Bagdad en in de steden in Zuid-Irak tussen demonstranten en de ordediensten. Het geweld dat met deze confrontaties gepaard gaat, kan evenwel niet als willekeurig geweld worden beschouwd in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet. De informatie over de actuele anti-overheidsbetogingen in Irak leveren een risico op voor de deelnemers aan deze betogingen, maar doen geen afbreuk aan de beoordeling van de algehele veiligheidssituatie in Bagdad die door de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota werd doorgevoerd.

In zijn aanvullende nota heeft de commissaris-generaal de verwijzing toegevoegd naar het 'EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation' van maart 2019 (Aanvullende nota CGVS, 8 oktober 2019). Op grond van de beschikbare informatie concludeert de commissaris-generaal dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster of haar zonen louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. De zonen van verzoekster leveren geen bewijs van persoonlijke omstandigheden aan die zouden wijzen op een verhoogd risico in het kader van het in Bagdad aanwezige willekeurige geweld.

2.5.13. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en/of van de artikelen 48/3 en/of 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht.

In acht genomen wat voorafgaat kan in hoofde van de zonen van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zonen van de verzoekende partij worden niet erkend als vluchteling

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de zonen van de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend negentien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN